Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS MÁSODIK IRÁNYELVE

(1988. június 22.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról, valamint a 73/239/EGK irányelv módosításáról

(88/357/EGK)

(HL L 172 , 4.7.1988, o. 1)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács irányelve (1990. november 8.)	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	A Tanács 92/49/EGK irányelve (1992. június 18.)	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Az Európai Parlament és a Tanács 2000/26/EK irányelve (2000. május 16.)	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/14/EK irányelve (2005. május 11.)	L 149	14	11.6.2005

▼B

A TANÁCS MÁSODIK IRÁNYELVE

(1988. június 22.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról, valamint a 73/239/EGK irányelv módosításáról

(88/357/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére és 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

az Európai Parlamenttel együttműködve ([2]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

mivel szükség van a belső biztosítási piac fejlesztésére és ennek a célnak az elérése érdekében kívánatos megkönnyíteni a Közösség területén székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára a szolgáltatások nyújtását a tagállamokban, ily módon lehetővé téve a biztosítottak számára, hogy ne csak a saját országukban letelepedett biztosítóintézetekhez fordulhassanak, hanem azokhoz is, amelyeknek központi irodája a Közösségben van és más tagállamokban rendelkeznek székhellyel;

mivel a Szerződés alapján bármely, a szolgáltatásnyújtás szabadságát érintő megkülönböztetés, amely olyan tényen alapul, hogy egy vállalkozás nem abban a tagállamban telepedett le, amelyben a szolgáltatást nyújtja, tilos az átmeneti időszak vége óta; mivel ez a tilalom a Közösség területén létező bármely intézmény által nyújtott szolgáltatásra érvényes, legyen az a vállalkozás központi ügyvezetés helye, képviselete, vagy egy fióktelepe;

mivel gyakorlati okokból kívánatos a szolgáltatásnyújtást mind a biztosítóintézet, mind a kockázat helyének figyelembevételével meghatározni; mivel ezért a kockázat helyének a meghatározását is el kell fogadni; mivel ezenkívül kívánatos különbséget tenni a letelepedés alapján, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján folytatott tevékenység között;

mivel a legutóbb a 87/343/EGK irányelvvel módosított ([4]), az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv ([5]) kiegészítésre szorul, különösen a felügyeleti hatóságokra ruházott felügyelet hatáskörének és eszközeinek tisztázása érdekében; mivel a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenység megkezdésére, gyakorlására és ellenőrzésére vonatkozó egyedi rendelkezések megállapítása szintén kívánatos;

mivel azok a biztosítottak, akik, helyzetüknél, méretüknél vagy a biztosítandó kockázat természeténél fogva nem igényelnek különleges védelmet a kockázat helye szerinti államban, teljes szabadságot kell, hogy élvezzenek abban a tekintetben, hogy a lehető legszélesebb biztosítási piacot igénybe vehessék; mivel ezenkívül kívánatos a többi biztosított számára megfelelő védelmet biztosítani;

mivel a biztosítottak védelme és a versenyhelyzetet megzavaró tényezők elkerülése igazolja az első irányelvben meghatározott megfelelő eszközökkel kapcsolatos szabályok enyhítésének összehangolását;

([1]) HL C 32., 1976.2.12., 2. o.
([2]) HL C 36., 1978.2.13., 14. o., HL C 167., 1988.6.27. és az 1988. június 15-i határozat (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).
([3]) HL C 204., 1976.8.30., 13. o.
([4]) HL L 185., 1987.7.4., 72. o.
([5]) HL L 228., 1973.8.16., 3. o.

▼B

mivel a tagállamokban hatályban lévő, biztosítási szerződési jogot érintő rendelkezések továbbra is különböznek; mivel bizonyos esetekben, a különleges körülményeket tekintetbe vevő szabályoknak megfelelően, biztosítható a szerződésre irányadó jog megválasztásának szabadsága, mely a kockázat helye szerinti tagállamtól eltérő tagállam joga lehet;

mivel ennek az irányelvnek a hatálya kiterjed a kötelező biztosításra, de meg kell követelnie, hogy az ilyen biztosításokra vonatkozó szerződés összhangban legyen az ilyen biztosításokra vonatkozó különleges rendelkezésekkel, amint azt a biztosítási kötelezettséget előíró tagállam meghatározza;

mivel az első irányelvnek az állomány-átruházásra vonatkozó rendelkezéseit meg kell erősíteni és ki kell egészíteni a kimondottan olyan szerződési állománynak egy másik vállalkozásra történő átruházására vonatkozó rendelkezésekkel, amelyeket szolgáltatásnyújtás céljából kötöttek;

mivel a szolgáltatásnyújtás szabadságát különösen érintő rendelkezések hatálya nem terjed ki bizonyos kockázatokra, amelyekre vonatkozóan az említett rendelkezések jelenleg alkalmazhatatlanok a tagállamok hatóságai által elfogadott különös szabályok miatt, ezen rendelkezések természetéből és társadalmi következményeiből adódóan; mivel ezért ezeket a kivételeket újra meg kell vizsgálni, miután ez az irányelv már egy bizonyos ideje érvényben van;

mivel a biztosítottak védelme érdekében a tagállamoknak az együttműködés jelenlegi fokán lehetővé kell tenni, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján és letelepedés alapján folytatott tevékenység egyidejű végzését korlátozzák; mivel az ilyen korlátozás nem vezethető be ott, ahol a biztosítottak nem igénylik ezt a védelmet;

mivel a szabad szolgáltatásnyújtás megkezdését és folytatását olyan eljárásokhoz kell kötni, amelyek garantálják, hogy a biztosítóintézetek eleget tegyenek mind a biztosítás pénzügyi garanciáit, mind a feltételeit érintő rendelkezéseknek; mivel ezek az eljárások könnyíthetők olyan esetekben, amikor a szabad szolgáltatásnyújtás alapján végzett tevékenység azokra a biztosítottakra vonatkozik, akik helyzetüknél, méretüknél vagy a biztosítandó kockázatnál fogva nem igénylik a kockázat helye szerinti állam különleges védelmét;

mivel különleges együttműködés kezdeményezésére van szükség a szabad szolgáltatásnyújtást illetően a tagállamok illetékes felügyeleti hatóságai, valamint ezek a hatóságok és a Bizottság között; mivel rendelkezni kell egy szankcionálási rendszer kidolgozásáról is, amely akkor alkalmazandó, amikor a szolgáltatást nyújtó vállalkozás nem tesz eleget a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam rendelkezéseinek;

mivel a későbbi összehangolásig a biztosítástechnikai tartalékok a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam felügyeletének és szabályainak vannak alárendelve, ahol az ilyen szolgáltatásnyújtás olyan kockázatokat foglal magában, amelyek tekintetében a szolgáltatásban részesülő állam különleges védelmet kíván nyújtani a biztosítottaknak; mivel azonban, ha a biztosítottak ilyen védelmére való igény nem megalapozott, a biztosítástechnikai tartalékok továbbra is azon tagállam szabályainak és felügyeletének vannak alárendelve, amelyben a biztosító székhelye található;

mivel egyes tagállamok a biztosítási ügyleteket semmilyen közvetett adózásnak nem vetik alá, míg a többség különleges adókat és egyéb hozzájárulási formákat alkalmaz, beleértve a kompenzációs testületeknek szánt pótdíjakat; mivel ezeknek az adóknak és hozzájárulásoknak a szerkezete és mértéke jelentős mértékben eltér a tagállamokban, amelyekben alkalmazzák őket; mivel kívánatos elkerülni az olyan helyzeteket, amikor már meglévő különbségek a tagállamok között levő biztosítási szolgáltatások versenyében zavart okoznak; mivel a jövőbeli összehangolásig a kockázat helye szerinti tagállam által meghatározott adórendszer és egyéb hozzájárulási formák rendszere az ilyen kárt valószínűleg orvosolni tudja és mivel a tagállamok feladata létrehozni egy olyan módszert, amely biztosítja az ilyen adók és hozzájárulások beszedését;

mivel kívánatos megakadályozni, hogy ezen irányelv és a közösségi együttes biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1978. május 30-i 78/473/EGK

▼B

tanácsi irányelv ([1]) összehangolatlan alkalmazása minden tagállamban három különböző rendszer kialakulásához vezessen; mivel ezért az ezen irányelvben szereplő „nagykockázatokat” meghatározó szempontok meghatározzák azokat a kockázatokat is, amelyekre a közösségi együttes biztosítási megállapodások valószínűleg kiterjednek;

mivel a Szerződés 8c. cikkének értelmében kívánatos tekintetbe venni az erőfeszítés mértékét, amelyet bizonyos, a fejlődésben különbségeket mutató gazdaságoknak kell megtenniük; mivel ezért kívánatos bizonyos tagállamok számára a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó irányelv különös rendelkezéseinek fokozatos alkalmazása érdekében átmeneti intézkedéseket biztosítani,

ELFOGADTA AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

Általános rendelkezések

1. cikk

Az irányelv célja:

a) a 73/239/EGK első irányelv kiegészítése;

b) a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó különleges rendelkezések megállapítása a vállalkozások számára és az első irányelvben foglalt biztosítási ágazatokra vonatkozóan.

2. cikk

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) „első irányelv”:

a 73/239/EGK irányelv;

b) „vállalkozás”:

– az I. és II. cím alkalmazásában:

bármely vállalkozás, amely hivatalos engedélyt kapott az első irányelv 6. vagy 23. cikkének megfelelően,

– a III. és IV. cím alkalmazásában:

bármely vállalkozás, amely hivatalos engedélyt kapott az első irányelv 6. cikkének megfelelően;

c) „telephely”:

egy vállalkozás székhelye, képviselete vagy fióktelepe, figyelembe véve a 3. cikket;

d) „a kockázat helye szerinti tagállam”:

– az a tagállam, ahol az az ingatlan található, ahol a biztosítás vagy épületekre, illetve épületekre és azok tartalmára vonatkozik, amennyiben az épület tartalmára vonatkozó kockázatra ugyanaz a biztosítási kötvény kiterjed,

– bármely típusú járműre vonatkozó biztosítás esetén a nyilvántartásba vétel helye,

– a szerződés kötésének helye szerinti tagállam, ha a legfeljebb 4 hónapos időtartamra szóló biztosítás utazási vagy üdülési kockázatra nyújt fedezetet, bármely ágazatról legyen is szó,

– az a tagállam, ahol a biztosítottnak állandó lakhelye, vagy ha a biztosított jogi személy, az a tagállam, ahol az a telephelye található, amelyre a szerződés vonatkozik, minden, az előző francia bekezdésekben kifejezetten nem tárgyalt esetben;

e) „a telephely szerinti tagállam”:

az a tagállam, ahol a kockázatot biztosító telephelye található;

f) „a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam”:

([1]) HL L 151., 1978.6.7., 25. o.

▼B

az a tagállam, ahol egy másik tagállambeli telephely által biztosított kockázat felmerül.

3. cikk

Az első irányelvnek és ennek az irányelvnek az alkalmazásában egy tagállam területén bármely vállalkozás állandó jelenlétét ugyanúgy kell kezelni, mint egy képviseletet vagy fióktelepet, még akkor is, ha ez nem képviselet vagy fióktelep formájában létezik, hanem csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan személy által működtetett iroda, aki független, de állandó felhatalmazással rendelkezik arra, hogy a vállalkozás érdekében képviselőként léphessen fel.

4. cikk

Ennek az irányelvnek és az első irányelvnek az alkalmazásában az általános és különös biztosítási feltételek nem foglalják magukba az egyedi esetben a kockázat különleges körülményeinek való megfelelés érdekében megadott sajátos feltételeket.

II. CÍM

Az első irányelvet kiegészítő rendelkezések

5. cikk

Az első irányelv 5. cikke a következő bekezdéssel egészül ki:

„d) »nagykockázatok«:

i. a melléklet A. pontjának 4., 5., 6., 7., 11. és 12. ágazataiba besorolt kockázatok;

ii. melléklet A. pontjának 14. és 15. ágazatába besorolt kockázatok, amennyiben a biztosított szakmája szerint ipari vagy kereskedelmi tevékenységet végez vagy szellemi szabadfoglalkozású és a kockázatok ehhez a tevékenységhez kapcsolódnak;

iii. a melléklet A. pontjának 8., 9., 13. és 16. ágazatába besorolt kockázatok, amennyiben a biztosított meghalad a következő három feltétel határértékei közül legalább kettőt:

*első fokozat:*1992. december 31-ig:

– mérlegfőösszeg: 12,4 millió ECU,

– nettó árbevétel: 24 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 500.

*második fokozat:*1993. január 1-jétől:

– mérlegfőösszeg: 6,2 millió ECU,

– nettó árbevétel: 12,8 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 250.

Ha a biztosított olyan vállalkozói csoporthoz tartozik, amely a 83/349/EGK irányelvben ([1]) foglaltak szerint összevont éves beszámolót készít, a fent említett feltételeket az összevont beszámoló alapján kell alkalmazni.

Minden tagállam hozzáadhat az iii. alatt említett kategóriához olyan kockázatokat, amelyeket szakmai szervezetek, vegyes vállalkozások vagy időszakos csoportok biztosítanak.

6. cikk

Az első irányelv 15. cikke (2) bekezdése első albekezdésének és 24. cikkének alkalmazása céljából, a tagállamok az irányelv I. mellékletében foglaltaknak az átszámítási szabályokat illetően eleget tesznek.

([1]) HL L 193., 1983.7.18., 1. o.”

▼B

7. cikk

(1) Az ebben az irányelvben említett és a tagállamokban felmerülő kockázatokra fedezetet nyújtó biztosítási szerződésekre irányadó jog a következő rendelkezéseknek megfelelően kerül meghatározásra:

a) Amennyiben a biztosított állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével rendelkezik a kockázat helye szerinti tagállam területén, a biztosítási szerződésre e tagállam joga irányadó. Ha azonban a tagállam joga azt megengedi, a felek egy másik állam jogát is választhatják.

b) Amennyiben a biztosított nem rendelkezik állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével a kockázat helye szerinti tagállam területén, a biztosítás szerződő felei választhatnak, hogy a kockázat helye szerinti tagállam jogát alkalmazzák, vagy annak az országnak a jogát, amelyben a biztosított állandó lakhelye vagy a központi ügyvezetés helye található.

c) Amennyiben a biztosított kereskedelmi, ipari tevékenységet folytat vagy szellemi szabadfoglalkozású, és amennyiben az ilyen tevékenységekhez kapcsolódó és különböző tagállamokban található két vagy több kockázatot fedez a biztosítási szerződés, a szerződésre irányadó jog megválasztásának szabadsága kiterjed azoknak a tagállamoknak és annak az országnak a jogára, amelyben a biztosított állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével rendelkezik.

d) A b) és c) pont rendelkezéseinek ellenére, amikor az ezekben a pontokban említett tagállamok a szerződésre irányadó jog megválasztásában nagyobb szabadságot biztosítanak, a felek élhetnek ennek a szabadságnak az előnyével.

e) Az a), b) és c) pont rendelkezéseinek ellenére, amikor a szerződés által biztosított kockázatok köre olyan eseményekre van korlátozva, amelyek a kockázat helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban történtek, amint azt a 2. cikk d) pontja meghatározza, a felek mindenkor választhatják ennek az államnak a jogát.

▼M2

f) A 73/239/EGK irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatok tekintetében a szerződő felek szabadon választhatják meg az alkalmazandó jogot.

▼B

g) Az a tény, hogy az a) és f) pontokban említett esetekben a felek választottak egy jogot és a választás időpontjában minden egyéb, a helyzetre vonatkozó körülmény csak egyetlen tagállammal kapcsolatos, nem sértheti az adott tagállam jogának kötelező alkalmazását, vagyis azokat a rendelkezéseket, amelyektől a tagállam joga értelmében szerződésben nem lehet eltérni.

h) A megelőző pontban említett választást ésszerű bizonyossággal kell kifejezni vagy bemutatni a szerződés feltételein vagy az eset körülményein keresztül. Ha ez nem így történik, vagy választásra nem került sor, a szerződésre annak az országnak a joga irányadó, amelylyel a fentebbi idevonatkozó pontokban szereplők közül a legszorosabb kapcsolatban van. A szerződés leválasztható részeire azonban, amelyeknek közelebbi kapcsolata van egy másik országgal azok közül, amelyek az idevonatkozó pontokban találhatók, kivételesen a másik ország joga is irányadó lehet. A szerződés megdönthető vélelem szerint legszorosabb kapcsolatban a kockázat helye szerinti tagállammal van.

i) Amikor egy állam számos területi egységet foglal magába, amelyek mindegyike saját, a szerződéses kötelezettségekre vonatkozó jogszabályi szabályozással rendelkezik, az egyes egységek országnak tekintendők az irányelv értelmében az irányadó jog meghatározása céljából.

Egy tagállam, amelyben a különböző területi egységek saját, a szerződéses kötelezettségekre vonatkozó szabályozással rendelkeznek, nem kötelezhető arra, hogy ennek az irányelvnek a rendelkezéseit alkalmazza azokra az összeütközésekre, amelyek e területi egységek jogai között merülnek fel.

▼B

(2) Ebben a cikkben semmi nem korlátozza a fórum jogának alkalmazását, amennyiben azok kötelező érvényűek, tekintet nélkül a szerződésre egyébként irányadó jogra.

Ha egy tagállam joga úgy rendelkezik, hogy a kockázat helye szerinti tagállamnak vagy a biztosítási kötelezettséget előíró tagállam jogának a kötelező érvényű jogszabályai alkalmazhatók, akkor és annyiban, ha az adott államok jogai szerint azokat a jogszabályokat kötelezően alkalmazni kell, bármi legyen is a szerződésre egyébként irányadó jog.

Amikor a szerződés olyan kockázatokra nyújt fedezetet, amelyek egynél több tagállamban merülnek fel, ennek a bekezdésnek az alkalmazásában a szerződést úgy kell tekinteni, mint amelyik több szerződést egyesít magában, amelyek mindegyike egy-egy tagállamhoz kapcsolódik.

(3) A megelőző bekezdések figyelembevételével, a tagállamok az ezen irányelvben említett biztosítási szerződésekre nemzetközi magánjoguk szerződéses kötelezettségekre vonatkozó általános szabályait alkalmazzák.

8. cikk

(1) Az e cikkben meghatározott feltételek alapján a biztosítóintézetek ajánlatot tehetnek kötelező biztosítási szerződések kötésére, illetve megköthetik azokat ezen irányelv és az első irányelv szabályainak megfelelően.

(2) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget állapít meg, a szerződés nem elégíti ki ezt a kötelezettséget, kivéve, ha az összhangban van a tagállam által meghatározott, arra a biztosításra vonatkozó specifikus rendelkezésekkel.

(3) Amennyiben kötelező biztosítás esetén a kockázat helye szerinti tagállam joga, illetve a biztosítási kötelezettséget előíró tagállamnak a joga egymásnak ellentmond, az utóbbit kell alkalmazni.

(4) ►M2 a) A c) albekezdés rendelkezései szerint a 7. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése azokban az esetekben alkalmazandó, amikor a biztosítási szerződés két vagy több tagállamban nyújt biztosítási védelmet, amelyek közül legalább az egyik a biztosítást kötelezővé teszi. ◄

▼M2

▼B

c) Egy tagállam, a 7. cikktől eltérően meghatározhatja, hogy a kötelező biztosítási szerződésre irányadó jog annak az államnak a joga legyen, amely a biztosítási kötelezettséget előírja.

d) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget ír elő, és a biztosítónak a biztosítás bármilyen jellegű megszűnéséről értesítenie kell az illetékes hatóságokat, a megszűnés a károsult harmadik személyekkel szemben csak az adott állam törvényeiben megállapított körülmények esetén érvényes.

(5) a) Minden tagállam közli a Bizottsággal, hogy a saját jogszabályai szerint mely kockázatok elleni biztosítások kötelezőek, meghatározva:

– az erre a biztosításra vonatkozó specifikus jogi rendelkezéseket,

– a biztosító által a biztosított személy részére kiállított igazolásban szereplő adatokat, amennyiben az állam bizonyítékot kér arra, hogy a biztosítási kötelezettséget teljesítették. A tagállam megkövetelheti, hogy ezek az adatok foglalják magukba a biztosító nyilatkozatát, miszerint a szerződés megfelel az adott biztosításra vonatkozó specifikus rendelkezéseknek.

b) A Bizottság az a) pontban említett adatokat az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* kihirdeti.

▼B

c) A tagállam a biztosításkötési kötelezettség teljesítésének bizonyítékaként elfogadja azt az igazolást, amelynek tartalma az a) pont második francia bekezdésében leírtaknak megfelel.

9. cikk

(1) Az első irányelv 9. cikkének és 11. cikke (1) bekezdének utolsó albekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„Az a) és b) pontban említett, az általános és különös feltételekre és a biztosítási díjak mértékére vonatkozó információk azonban nem követelhetők meg az 5. cikk d) pontjában említett kockázatok esetében.”

(2) Az első irányelv 8. cikkének (3) bekezdése és 10. cikkének (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Ez az együttműködés nem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy fenntartsanak vagy bevezessenek olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek különösen a vezetők és igazgatók szakmai képzettségére vonatkozó követelménnyel, a társasági szerződés jóváhagyásával, a biztosítási szerződések általános és különös feltételeivel, a biztosítási díjak mértékével és bármely más, a felügyelet mindennapi gyakorlatához szükséges okirattal kapcsolatosak.

Az 5. cikk d) pontjában említett kockázatokat figyelembe véve azonban a tagállamok nem állapítanak meg olyan rendelkezéseket, amelyek megkövetelik az általános és különös biztosítási feltételek, a biztosítási díjak mértékének, illetve formanyomtatványok vagy olyan egyéb nyomtatott okiratok jóváhagyását vagy rendszeres közlését, amelyeket a vállalkozás használni kíván a biztosítottakkal folytatott ügyletei során. Ezekről a feltételekről és más okiratokról csak olyan, nem rendszeres közlést kérhetnek, amely az ilyen kockázatok alkalmazásában törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel való összhang ellenőrzésének célját szolgálja, és ez az előírás nem jelenthet a vállalkozással szemben támasztott előzetes feltételt, hogy tevékenységét folytatni tudja.

Az 5. cikk d) bekezdésében említett kockázatokra való tekintettel a tagállamok nem tarthatnak fenn, vagy vezethetnek be előzetes bejelentési vagy jóváhagyatási kötelezettséget a biztosítási díjak mértékének javasolt növekedésére vonatkozóan, kivéve, ha ez az általános árellenőrzési rendszer része.

Ez az együttműködés nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a melléklet A. pontja 18. ágazatának művelésére vonatkozó engedélyt kérő vagy ilyen engedéllyel rendelkező vállalkozásokat ellenőrzés alá vonják a személyzet és felszerelés közvetlen és közvetett forrásai tekintetében, beleértve azok egészségügyi csoportjainak képzettségét és a vállalkozás rendelkezésére álló felszerelés minőségét, hogy az e biztosítási ágazatból eredő kötelezettségeknek eleget tudjanak tenni.”

10. cikk

Az első irányelv 19. cikke a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) Minden tagállam megtesz minden szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy a biztosítóintézetek felügyeletéért felelős hatóságok rendelkezzenek azzal a hatáskörrel és azokkal az eszközökkel, amelyek szükségesek a területükön lete-lepedett biztosítóintézetek tevékenységének felügyeletéhez, beleértve azokat a tevékenységeket, amelyek az adott területen kívül esnek, az ilyen tevékenységeket szabályozó tanácsi irányelveknek megfelelően és végrehajtásuk ellenőrzése érdekében.

Ezeknek a hatásköröknek és eszközöknek lehetővé kell tenniük a felügyeleti hatóságok számára különösen, hogy:

– részletes felméréseket végezzenek a vállalkozás helyzetére és üzletmenetének egészére vonatkozóan, többek között

  – információgyűjtéssel vagy a biztosítási üzletre vonatkozó okiratok benyújtásának előírásával,

  – a biztosító telephelyén végzett helyszíni vizsgálatok útján,

▼B

– a vállalkozással kapcsolatosan minden megfelelő és szükséges intézkedést meghozzanak annak biztosítása érdekében, hogy a vállalkozás tevékenysége azokkal a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel összhangban maradjon, amelyeknek a vállalkozásnak minden egyes tagállamban meg kell felelnie, különös tekintettel az üzleti tervre, amennyiben az kötelező marad, illetve hogy megakadályozhassanak vagy megszüntethessenek bármely szabálytalanságot, amely a biztosítottak érdekeit veszélyezteti,

– biztosítsák, hogy a felügyeleti hatóságok által előírt intézkedéseket végrehajtsák, amennyiben szükséges bírósági úton történő kikényszerítéssel.

A tagállamok a felügyeleti hatóságok számára azt is előírhatják, hogy a közvetítők szerződéseire vonatkozó bármely információt megszerezzenek.”

11. cikk

(1) Az első irányelv 21. cikkét el kell hagyni.

▼M2

▼B

III. CÍM

A szolgáltatásnyújtás szabadságát érintő különös rendelkezések

12. cikk

(1) Ezt a címet akkor kell alkalmazni, amikor egy vállalkozás egy tagállamban lévő telephelyén keresztül fedez egy másik tagállamban felmerülő kockázatot a 2. cikk d) pontja értelmében; az utóbbi ennek a címnek az alkalmazásában a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam.

(2) Ez a cím nem alkalmazható olyan ügyletekre, vállalkozásokra és intézményekre, amelyekre az első irányelv nem vonatkozik, valamint azokra a kockázatokra, amelyeket azon irányelv 4. cikkében említett közjogi szabályok szerint létrejött intézmények biztosítanak.

▼M2

▼M1

12a. cikk

(1) Ez a cikk akkor alkalmazandó, ha egy tagállamban lévő telephelyén keresztül egy biztosítóintézet egy másik tagállamban a 73/239/EGK irányelv melléklete A. pontjának 10. ágazatába tartozó kockázatok biztosításával foglalkozik, a fuvarozói felelősséget kivéve.

(2) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi az említett biztosítóintézetet, hogy tagja legyen a tagállam nemzeti irodájának és garanciaalapjának, és vegyen részt annak finanszírozásában.

A szolgáltatásnyújtás útján fedezett kockázatok vonatkozásában azonban a biztosítóintézetnek nem kell további befizetést vagy hozzájárulást teljesítenie a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam irodája és alapja számára azon túl, mint amit a tagállambeli telephelyén keresztül működő és a 10. ágazatba tartozó kockázatok (a fuvarozói felelősség kivételével) biztosításával foglalkozó biztosítóintézetek ugyanazon az alapon, azaz az adott tagállamban, a fenti ágazatban keletkező díjbevétel vagy az adott ágazat által felölelt kockázatok száma alapján fizetnek.

(3) Ezen irányelv nem gátolja, hogy a szolgáltatást nyújtó biztosítóintézetek kötelesek legyenek megfelelni a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamnak a minősített kockázatok biztosítására vonatkozó szabályainak amennyiben azok az ott letelepedett biztosításokra is vonatkoznak.

▼M1

(4) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi a biztosítóintézetet arra, hogy a területén bekövetkezett eseményekkel kapcsolatban kárigényt benyújtó személyek számára biztosítsa azt, hogy ne kerüljenek kedvezőtlenebb helyzetbe amiatt, hogy a biztosítóintézet a 10. ágazatba sorolt kockázatokat (a fuvarozói felelősség kivételével) szolgáltatásnyújtás, és nem az adott tagállamban lévő telephely útján biztosítja.

E célból a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam kötelezi a biztosítóintézetet arra, hogy a területén honos vagy ott letelepedett képviselőt jelöljön ki, aki összegyűjti a kárigényekkel kapcsolatos információkat, és megfelelő hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a kárigényeket benyújtó károsultakkal szemben a biztosítóintézetet képviselje, és a károkat megtérítse, továbbá az adott tagállam illetékes bíróságai és hatóságai előtt is ellássa, vagy szükség esetén elláttassa a biztosítóintézet képviseletét a kárigények ügyében.

A képviselő kötelezhető arra, hogy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előtt képviselje a biztosítóintézetet a gépjármű-felelősségbiztosítások meglétének és érvényességének ellenőrzése ügyében.

A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam nem kötelezheti a kijelölt képviselőt arra, hogy az őt kijelölő biztosítóintézet nevében a második és harmadik albekezdésben foglaltaktól eltérő tevékenységet is folytasson. ►M4 ——————— ◄

A képviselő kijelölése önmagában nem jelenti a 73/239/EGK irányelv 6. cikke (2) bekezdése b) pontjának megfelelő fióktelep vagy képviselet alapítását, és a képviselő nem tekinthető ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett telephelynek.

▼M3

Ha a biztosítóintézet elmulasztotta kárrendezési megbízottja kijelölését, a tagállamok jóváhagyásukat adhatják ahhoz, hogy a 2000/26/EK ([1]) irányelv 4. cikkének megfelelően kijelölt kárrendezési megbízottak átvegyék az e bekezdés szerint kijelölt kárrendezési megbízottak feladatát.

▼M1

▼M2

---

14. cikk

Valamennyi biztosítóintézetnek, amely egy vagy több tagállamban első alkalommal kíván a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytatni, először a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságait kell tájékoztatnia, jelezve az általa biztosítani kívánt kockázatok természetét.

▼M2

---

16. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a 14. cikkben előírt értesítés kézhezvételétől számított egy hónapon belül a következő adatokat továbbítják ahhoz a tagállamhoz vagy tagállamokhoz, amely vagy amelyek területén a biztosítóintézet a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet szándékozik folytatni:

a) egy igazolást arról, hogy a vállalkozás rendelkezik a 73/239/EGK irányelv 16. és 17. cikkeinek rendelkezéseivel összhangban számított minimális szavatoló tőkével;

([1]) az Európai Parlament és a Tanács 2000. május 16-i 2000/26/EK irányelve a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről, valamint a Tanács 73/239/EGK és 88/357/EGK irányelveinek módosításáról (HL L 181., 2000.7.20., 65. o.).

▼M2

b) azon biztosítási ágazatoknak a megnevezését, amelyek biztosítására a vállalkozás engedélyt kapott;

c) azoknak a kockázatoknak a természetére vonatkozó információkat, amelyeket a vállalkozás abban a tagállamban kíván biztosítani, ahol a szolgáltatást nyújtja.

Ezzel egyidejűleg a hatóságok értesítik az érintett vállalkozást az adatok továbbításáról.

Valamennyi tagállam, amelynek területén egy biztosítóintézet a szolgáltatásnyújtás szabadságának alapján a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában meghatározott 10. ágazathoz tartozó kockázatokat – a fuvarozók felelősségbiztosításának kivételével – kívánja biztosítani, előírhatja a biztosítóintézet számára, hogy:

– közölje ezen irányelv 12a. cikkének (4) bekezdésében említett képviselő nevét és címét,

– tegyen nyilatkozatot arról, hogy azon tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagja lett, amelyben a szolgáltatást nyújtja.

(2) Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem továbbítják az (1) bekezdésben említett információkat a megadott határidőn belül, kötelesek ugyanezen határidőn belül a vállalkozás tudomására hozni az információtovábbítás megtagadásának indokait. Az információtovábbítás megtagadása feljogosítja a biztosítóintézetet arra, hogy a székhelye szerinti tagállam bíróságaihoz forduljon.

(3) A vállalkozás azon a meghatározott napon kezdheti meg üzleti tevékenységét, amelyen tájékoztatják az (1) bekezdés első albekezdésében meghatározott információtovábbítás megtörténtéről.

▼M2

17. cikk

Bármely változtatás, amelyet a vállalkozás a 14. cikk értelmében nyújtott adatokban kíván tenni, a 14. és 16. cikkben meghatározott eljárás szabályai alá tartozik.

▼B

26. cikk

(1) A 78/473/EGK irányelv szerinti közösségi együttes biztosítás útján biztosítható kockázatok az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatok.

(2) Ennek az irányelvnek az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatokra vonatkozó rendelkezéseit a vezető biztosítóra kell alkalmazni.

IV. CÍM

Átmeneti szabályok

27. cikk

(1) Görögország, Írország, Spanyolország és Portugália a következő átmeneti intézkedéseket alkalmazhatja:

i. 1992. december 31-ig minden kockázatra alkalmazhatnak az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatokra meghatározottól eltérő rendszert;

ii. 1993. január 1-jétől 1994. december 31-ig, az első irányelv 5. cikke d) pontjának i. és ii. alpontjában említett kockázatokra a nagykockázatokra vonatkozó rendszert alkalmazzák, a fent említett 5. cikk d) pontjának iii. alpontjában említett kockázatokra ezek a tagállamok megállapítják az alkalmazandó küszöbértékeket;

iii. *Spanyolország*

▼B

– 1995. január 1-jétől 1996. december 31-ig az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában meghatározott első szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni,

– 1997. január 1-jétől a második szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni.

Portugália, Írország és Görögország

– 1995. január 1-jétől 1998. december 31-ig az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában leírt első szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni,

– 1999. január 1-jétől a második szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni.

▼M1

Az 1995. január 1-jétől megengedett eltérések csak az átmeneti rendelkezéseket alkalmazó négy tagállam egyikében kötött, a 3., 8., 9., 10., 13. és 16. ágazatba sorolt kockázatok biztosításával kapcsolatos szerződésekre vonatkoznak.

▼B

(2) 1994. december 31-ig ezen irányelv 26. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazható az ebben a cikkben felsorolt négy tagállamban felmerülő kockázatokra. 1995. január 1-jétől az átmeneti időszak alatt az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában meghatározott, ezekben a tagállamokban felmerülő és a 78/473/EGK irányelv értelmében a közösségi együttes biztosítás által fedezhető kockázatok azok, amelyek ezen cikk (1) bekezdésének iii. alpontjában említett küszöbértékeket meghaladják.

V. CÍM

Záró rendelkezések

28. cikk

A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek a közvetlen biztosítás Közösségen belüli felügyeletének előmozdítása érdekében.

Minden tagállam tájékoztatja a Bizottságot bármilyen jelentősebb nehézségről, amely ennek az irányelvnek az alkalmazása során felmerül, többek között, ha egy tagállamnak tudomására jut egy biztosítási üzlet rendellenes átruházása, amely a területén székhellyel rendelkező vállalkozások hátrányára és a határai közelében található fióktelepek és képviseletek előnyére történt.

A Bizottság és az érintett tagállamok illetékes hatóságai minél hamarabb megvizsgálják ezeket a nehézségeket, hogy megfelelő megoldást találjanak.

Amennyiben szükséges, a Bizottság a Tanácsnak megfelelő javaslatokat nyújt be.

29. cikk

A Bizottság a Tanácsnak rendszeresen jelentést tesz, az első jelentést 1993. július 1-jén, a szolgáltatásnyújtás szabadságának feltételei szerint lebonyolított biztosítások piacának fejlődéséről.

30. cikk

Amikor az irányelv az ECU-t említi, az minden év december 31. napjától alkalmazandó nemzeti valutában kifejezett árfolyamérték a megelőző október hónap utolsó napján érvényes érték, amelyre vonatkozóan az ECU árfolyamértékek az összes közösségi állam valutájában rendelkezésre áll.

A 76/580/EGK irányelv ([1]) 2. cikke csak az első irányelv 3., 16. és 17. cikkére alkalmazható.

([1]) HL L 189., 1976.9.13., 13. o.

▼B

31 cikk

A Tanács, a Bizottság javaslatára, ötévenként felülvizsgálja, és ha szükséges, módosítja az ezen irányelvben ECU-ben kifejezett összegeket, figyelembe véve a Közösség gazdasági és pénzügyi helyzetében bekövetkezett változásokat.

32. cikk

A tagállamok módosítják nemzeti rendelkezéseiket, hogy ennek az irányelvnek az értesítésétől ([1]) számított 18 hónapon belül megfeleljenek, és erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Az ennek a cikknek megfelelően módosított rendelkezéseket az irányelvről szóló értesítésétől számított 24 hónapon belül alkalmazni kell.

33. cikk

Az irányelvről szóló értesítését követően a tagállamok közlik a Bizottsággal azokat a főbb törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseiket, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

34. cikk

A mellékletek az irányelv szerves részét képezik.

35. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

([1]) Erről az irányelvről a tagállamokat 1988. június 30-án értesítették.

▼B

MELLÉKLET

MEGFELELTETÉSI SZABÁLYOK

Az a pénznem, amelyben a biztosító kötelezettségei fizetendők, a következő szabályoknak megfelelően kerül meghatározásra:

1. Amikor egy szerződés által biztosított fedezetet egy bizonyos pénznemben fejeznek ki, a biztosító kötelezettségei ebben a pénznemben fizetendők.

2. Amikor egy szerződés által biztosított fedezetet semmilyen pénznemben nem fejeznek ki, a biztosító kötelezettségei a kockázat helye szerinti ország pénznemében fizetendők. A biztosító azonban választhatja azt a pénznemet is, amelyben a biztosítási díjat kifejezték, amennyiben választásának alapos indoka van.

   Ez előfordulhat abban az esetben, ha a szerződés megkötésének időpontjától kezdődően valószínűsíthető, hogy a kárigényt a biztosítási díj pénznemében fogják kifizetni és nem a kockázat helye szerinti ország pénznemében.

3. A tagállamok felhatalmazhatják a biztosítót annak megfontolására, hogy a fedezet pénzneme a megszerzett tapasztalatokkal összhangban használt pénznem, vagy ilyen tapasztalat hiányában a székhely szerinti ország pénzneme legyen:

   – a 4., 5., 6., 7., 11., 12. és 13. (csak gyártók felelőssége) ágazatokba besorolt kockázatokra fedezetet nyújtó szerződésekre, és

   – egyéb ágazatokba sorolt kockázatokra fedezetet nyújtó szerződésekre, amikor a kockázat jellegének megfelelően a fedezetet egy, a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől eltérő pénznemben kell nyújtani.

4. Amennyiben egy kárigényt a biztosítónak bejelentenek és az egy meghatározott, a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől eltérő, más pénznemben fizetendő, a biztosító kötelezettségei abban a bizonyos pénznemben fizetendők, és különösen abban a pénznemben, amelyben a bírósági döntés vagy a biztosító és a biztosított közötti megállapodás értelmében a biztosító a kártérítést fizetni köteles.

5. Amennyiben a kárigényt egy, a biztosító által előre ismert pénznemben állapítják meg, de amely pénznem különbözik a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől, a biztosítók választhatják azt a pénznemet kötelezettségeik kifizetéséhez.

6. A tagállamok felhatalmazhatják a vállalkozásokat arra, hogy a biztosítástechnikai tartalékaikat ne átszámítható eszközök révén fedezzék, ha a fenti eljárások alkalmazása azt eredményezné, hogy a vállalkozás – akár a székhely, akár a fióktelep – köteles az átszámítható eszközök elvének való megfelelés érdekében az eszközeit olyan pénznemben tartani, amely az egyéb pénznemekben létező eszközeinek a 7 %-át nem haladja meg.

   Ugyanakkor:

   a) a görög drachmára, ír fontra és portugál escudóra átszámítandó biztosítástechnikai tartalékok esetében ez az összeg nem haladhatja meg:

      – az 1992. december 31-ig tartó átmeneti időszakban az 1 millió ECU-t,

      – 1993. január 1-jétől 1998. december 31-ig a 2 millió ECU-t;

   b) a belga frankra, luxemburgi frankra és spanyol pesetára átszámítandó biztosítástechnikai tartalékok esetében ez az összeg nem haladhatja meg az 1996. december 31-ig tartó átmeneti időszakban a 2 millió ECU-t.

   Az a) és b) pontban meghatározott átmeneti időszak végétől kezdve az általános rendszert kell alkalmazni ezekre a pénznemekre is, amennyiben a Tanács másként nem rendelkezik.

7. A tagállamok úgy is dönthetnek, hogy nem írják elő a vállalkozások számára – akár a székhely, vagy a fióktelepek számára sem – az átszámítás elvének alkalmazását, amennyiben a kötelezettségek a Közösség egy tagállamának pénznemétől eltérő pénznemben fizetendők, ha az ebben a pénznemben történő befektetések szabályozottak, ha a pénznem átruházási korlátozásoknak van alávetve, vagy ha hasonló okok miatt biztosítástechnikai tartalékok fedezésére nem alkalmas.

▼M2

8. A biztosítóintézetek egy adott pénznemben fennálló kötelezettségeik 20 %-át meg nem haladó összegben birtokolhatnak nem megfeleltetett eszközöket.

▼**M2**

9. Egy tagállam rendelkezhet úgy, hogy amikor az előző eljárások értelmében egy kötelezettségvállalást az egyik tagállam pénznemében kifejezett eszközökkel kell fedezni, ezt a követelményt akkor is kielégítettnek tekinti, ha az érintett eszközök ECU-ben vannak kifejezve.

▼B

2. A. MELLÉKLET

Eredményszámla

1. Összes bruttó díjbevétel
2. Kárigények összes költsége
3. Jutalék költségek
4. Bruttó biztosítási eredmények

▼B

2. B. MELLÉKLET

Eredményszámla

1. Bruttó díjbevétel az utolsó biztosítási évben
2. Bruttó kárigények az utolsó biztosítási évben (beleértve a biztosítási év végén fennálló tartalékot)
3. Jutalék költségek
4. Bruttó biztosítási eredmények